

end 57 ældre og yngre Videnskabsmænd benyttet det Kundskabsstof, som de ligge inde med, til at frembringe virkelig folkelig Læsning. Man har altsaa der en Hilde, med hvilken man kan undgaa de Ubegneligheder, som man mener, vil følge af Berner-Konventionen. Jeg tror, at skal man vælge mellem disse to Ting, at saa danske Videnskabsmænd til direkte at tale til Publikum og Netten til at stjæle fra Udlandet, ville de fleste Menneſter vælge det første. Det høje Ting maa jo erindre, at til Grund for det, der kommer frem i Videnskabsmandens Skrifter, ligger en meget stor Sum af Kundskab, et stort og indarbejdet Stof, og det er dog af Værdi, at dette Stof kommer Folket til gode. Det kan ske, naar man gennem dette Udvalg eller paa anden lignende Maade støtter denne Bestræbelse for at skabe en direkte Rapport mellem Videnskaben og Folket. Jeg maa derfor konkludere paa samme Maade som det ærede Medlem, jeg maa ogsaa haabe, at denne Lov maa komme til et Udvalg, der vil give den ikke blot en grundig Behandling, men ogsaa en grundig Behandling, saa at vi inden ret længe kunne overvære dens anden Behandling og forhaabentlig paafølgende Vedtagelse her i Tinget.

Røedt: Min Partifælle, det ærede Medlem for Køge (Alberti), nævnte Toldbeskyttelse i Forbindelse med Beskyttelse af Forfatterret. Jeg tror ikke, disse Forhold lade sig jævnføre. I det ene Tilfælde er der Tale om en mekanisk Virksomhed, der kan foregaa paa tusinde Steder paa Jordskuden, i det andet Tilfælde er det en privat Hjernevirksomhed, der i videste Betydning er Individets Særeje. Jeg tror derfor ikke, man kan drage Sammenligninger mellem disse to Ting. Jeg har ikke sat mig tilstrækkelig ind i denne Sag til at kunne være Dommer i den, men det forekommer mig, at Forfatterne have en Ret til at saa deres Særeje beskyttet paa lignende Maade, som man beskytter alle andre Rettigheder. Hele vor Lovgivning gaar jo ud paa at beskytte Rettigheder, og en saadan Beskyttelse mener jeg ogsaa Forfatterne have Ret til.

N. J. Larsen: Da det Forslag, som her er til Forhandling, har foreligget ikke een, men flere Gange for dette Ting, og da det foreligger i ganske den samme Skikkelse som tidligere, er der sifferlig ikke nogen Anledning til at komme ind paa en vidtløftig Diskussion om Sagen. Selve Hovedspørgsmaalet for betragtes som udebatteeret, og jeg vil derfor heller ikke indlade mig paa nogen dybere gaaende Betragtning af de

forskellige Synspunkter, som denne Sag har været Genstand for baade i de parlamentariske Forsamlinger og i Literaturen. Jeg vil holde mig til den rent praktiske Side af Sagen. Jeg anerkender den Hovedbetragtning, hvorfra Lovforslaget udgaar, nemlig at man bør søge at nedbryde saa meget som muligt af de territoriale Skranter for den Beskyttelse, som Samfundet tildeles Individerne med Hensyn til deres Interesser. Lovforslaget er et Led i hele den Tendens, som udmærker Nutiden, efter at komme bort fra den til de enkelte Territoriers Omraade begrænsede Retsbeskyttelse. For saa vidt har Lovforslaget min Sympati. Jeg har udtalt det tidligere, og jeg vil gentage det her. Jeg har foreslået de foregaaende Forhandlinger her i Tinget om denne Sag saaledes, at egentlig alle ere enige om at ville hidrage deres til, at vore Forfattere og Kunstnere kunne blive stillede saa gunstigt som muligt, baade inden for og uden for Landets Grænser, og at man ligeledes er enig om at anerkende, at det har Betydning for Danmark, at det i Udlandet nyder et godt Omdømme, at det er med paa den internationale Fremfritidsbane. Men jeg forudsætter, at man tillige er enig om, at hvor meget godt vi end ønske de Herrer Forfattere og Kunstnere og hvor høj Pris man end sætter paa, at det internationale Samfund bliver reguleret i Overensstemmelse med moderne Retsprincipper, staar dog Hensynet til vort eget Fædreland øverst. Man maa spørge om, hvad der tjener dette Samfund bedst; man bør ikke behandle en Sag som den foreliggende udelukkende eller særlig fra et internationalt Synspunkt, men man bør fortrinnsvis behandle den fra vort eget Lands Synspunkt. Det, der her er Tale om, er jo en Lov, der ikke alene regulerer Forholdet internationalt, men ogsaa fastslaar en Ordning, som skal gælde mellem os selv inden for vort Lands egne Grænser. Der bliver saaledes her et dobbelt Hensyn at tage. Jeg antager, at vi alle ere enige om, at Hensynet til Samfundets Liv gaar forud for alle individuelle Interesser, det være Forfatteres eller Kunstneres eller Mølleres eller andre næringsdrivendes Interesser. Vort Land staar aldeles frit med Hensyn til, hvorledes det vil ordne den foreliggende Sag. Der er ingen folkeretlig eller international Pligt for os til at ordne denne Sag paa en vis Maade, vi kunne behandle det foreliggende Emne frit efter vor Opfattelse af, hvad der tjener os selv bedst. Det er allerede bemærket i Dag, at der ikke med Føje kan tales om, at Forfattere og Kunstnere have „Ejendomsret“ til